

en forpligtelse til ikke bare at se på, hvor længe der mon går, indtil den ene af parterne bryder sammen og går i knæ, hvis det er sådan, at man tager væsentlige samfundsinteresser som gidsler. Det er netop det, som efter vores vurdering sker på nuværende tidspunkt, og derfor kan vi støtte et indgreb.

**Frank Aaen (EL):**

Konfliktretten er helt fundamental for aftalesystemet på arbejdsmarkedet. Hvis ikke man kan nå til enighed arbejdsgiver og arbejdstager imellem om løn- og arbejdsvilkårene, er der ret til at konflikte, og uden den ret kan aftalemødelen overhovedet ikke fungere.

I denne sag var det fra første dag sådan, at et stort flertal i Folketinget med regeringen og de borgerlige sagde: Vi er parat til at gribe ind. Derfor var det også sådan, at arbejdsgiverne vidste fra den første dag, at de ikke behøvede at forhandle. De kunne bare læne sig tilbage og vente på, at Folketinget vedtog den løsning, som arbejdsgiverne ville have, og det vil sige, at et flertal i Folketinget er på vej til at tage arbejdsgivernes parti vendt mod sygeplejerskerne.

På den måde kan man sige, at det faktisk er regeringen og flertallet i Folketinget, der har et stort ansvar for, at situationen på hospitalerne blev så fastlåst, som den blev. Man gav arbejdsgiverne rygstød til, at de ikke skulle rokke sig en tøddel, og det er klart, at når den ene part ikke vil rokke sig en tøddel, og den anden parts medlemmer har stemt et forhandlingsresultat ned, kunne der ikke opnås et forhandlingsresultat, og derfor blev situationen fastlåst. Men det er ikke konfliktens skyld. Det er Folketingets og regeringens skyld, fordi man sagde til arbejdsgiverne: Bare vent; så skal vi hjælpe jer.

Hvis lovforslaget vedtages, har man frataget sygeplejerskerne retten til at forhandle sig til sine løn- og arbejdsvilkår. Nu kommer de til at arbejde efter dekret, og det er ikke bare urimeligt for sygeplejerskerne, det er skadeligt for udviklingen på sundhedsområdet. Det er et dårligt arbejdsmiljø, der kommer ud af det, og det er en dårlig forhandlingssituation, hvor sygeplejerskerne – det ved vi allerede nu – har mistet tilliden til de offentlige arbejdsgivere som en troværdig aftalepart.

Vi vil se en fortsat flugt fra hospitalerne af sygeplejersker, og det problem, vi har allerede nu med ventelister på grund af mangel på sygeplejersker, vil blive forværret. Man skal også

lægge mærke til den udvikling, der er med øget anvendelse af vikarer, f.eks. i HS, hvor man sidste år fordoblede vikarforbruget. En vikar koster tre gange så meget som en fastansat sygeplejerske, så det vil både give øget sygeplejerskemangel og øgede udgifter til vikarer og dermed ødelægge økonomien. Når ventelister spiller en så stor rolle i debatten, som de gør, betyder den udvikling, man her skubber til, på lang sigt også en udvikling i retning af længere ventelister. Indgrebet er altså ikke bare en krænkelse af sygeplejerskernes rettigheder, det er også til stor skade for udviklingen i sundhedssystemet. Hvordan har man tænkt sig, at man kan fastholde et ordentligt personale, når man ud over en ringe aflønning også fratager det ganske almindelige faglige rettigheder?

Når der tales om hensynet til de syge, som alle er enige i, har vi fået fastslået, at det nødvendighed, parterne selv har forhandlet sig frem til, fungerer efter hensigten. Alt, hvad der er uopsætteligt, bliver udført, og det er lægerne, der bestemmer, hvad der er uopsætteligt. Det er også derfor, der overhovedet ikke har været nogen meldinger om livstruende eller invaliderende situationer som følge af konflikten. Selvfølgelig bliver ventelisterne længere under en konflikt, men hvis en venteliste på 6 måneder og 2 dage bliver 10 dage længere, er det så konflikten, der er skyld i ventelisterne, eller hvad er årsagen? Nej, det er selvfølgelig ventelisterne, der er problemet, og ikke konflikten.

Når man taler om dokumentation, når man taler om antallet af aflyste operationer og aflyste undersøgelser, vil jeg da gerne vide, hvor meget det er i forhold til, hvad der til daglig i normalsituationen aflyses af operationer og forundersøgelser. Vi ved jo, at det desværre sker alt for hyppigt i forvejen, og jeg er ikke sikker på, at det tal, vi får præsenteret, det er den sande beskrivelse af situationen. Vi vil godt have at vide af sundhedsministeren eller arbejdsministeren, om strejken har medført så meget som ét eksempel på, at en patient har mistet livet, er blevet invalideret eller på anden måde har lidt uoprettelig skade som følge af konflikten.

Der er overhovedet ikke nogen saglige argumenter for at gribe ind i sygeplejerskernes strejke, og hvis forslaget bliver trukket eller bliver stemt ned, vil det i virkeligheden være et godt signal til parterne. Så vil vi nemlig straks få sat gang i nogle forhandlinger, fordi parterne i den situation ved, at det nu er deres ansvar, at kon-